

postępowania karnego w myśl §§ 595 i 791 rzeczowej austr. ustawy karnej skarbowej.

§ 2. Postanowienia art. 2 rozporządzenia z dnia 26 maja 1920 (Dz. U. R. P. № 60, poz. 373) zmienia się następująco:

- I. wyznaczoną w ust. 2 a. kwotę 4.000 koron podwyższa się do kwoty 1.000.000 mk. (jednego miliona) marek,
- II. wyznaczoną w ust. 2 b. kwotę 1.000 koron podwyższa się do kwoty 300.000 (trzysta tysięcy) marek,
- III. ustęp 3 A. otrzymuje następujące brzmienie: „w drodze łaski zwyczajnej do zupełnego darowania orzeczonych wyrokiem grzywien nieprzekraczających kwoty 100.000 (sto tysięcy) marek oraz do zniżania do jednej czwartej ($\frac{1}{4}$) części grzywien, kwotę tę przewyższających”,
- IV. ustęp 3 B. c. otrzymuje następujące brzmienie: „do zupełnego darowania grzywien, nieprzekraczających kwoty 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) marek oraz do zniżania do jednej czwartej ($\frac{1}{4}$) części grzywien, nie przewyższających kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) marek”.

§ 3. Postanowienia powyższe znajdują zastosowanie również do spraw, wszczętych przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, o ile nie nastąpiło już przedtem odnośne rozstrzygnięcie t. j. wydanie wyroku (§ 1) niniejszego rozporządzenia względnie decyzji co do odstąpienia od dalszego postępowania karnego za dobrowolnem złożeniem grzywny (§ 2. I. i II.) lub też co do prośby o łaskę (§ 2. III. i IV.).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

383.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 maja 1923 r.

w przedmiocie przedłużenia terminu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron przez przedsiębior-

stwa ekspedycyjne, które nie otrzymają pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych, ustalony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie dopuszczania przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. U. R. P. № 103 poz. 686 art. 16 ust. 2), a ostatnio przedłużony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1923 r. w przedmiocie przedłużenia terminu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron (Dz. U. R. P. № 31 poz. 196) przedłuża się do dnia 1 września 1923 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

384.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 19 maja 1923 r.

w sprawie taryfy na przewóz towarów w ruchu tymczasowym na budującej się linii Kutno—Strzałków.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu co następuje:

§ 1. Do czasu zupełnego ukończenia budowy państwowej normalnotorowej linii kolejowej Kutno—Strzałków w komunikacji wewnętrznej pomiędzy stacjami tej linii oraz w komunikacji bezpośredniej pomiędzy jej stacjami, a stacjami normalnotorowych i szerokotorowych polskich kolei państwowych i normalnotorowych kolei prywatnych, zarządzanych przez Państwo, od i do stacji tejże linii, przyjmuje się do przewozu wyłącznie tylko przesyłki całowagonowe na zasadach obowiązującej na kolejach polskich Taryfy Ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 65, poz. 414 i z r. 1922 № 48, poz. 428 oraz № 91, poz. 847) wraz z wszystkimi dalszemi jej zmianami i uzupełnieniami, i z obliczaniem przewoźnego:

- a) oddzielnie za rzeczywistą odległość linii Kutno—Strzałków, podaną niżej w wykazie odległości taryfowych, zaokrągloną do pełnych 10 kilometrów wwyż, i
- b) oddzielnie za odległość innych polskich kolei żelaznych, oraz za wagę rzeczywistą przesyłki, najmniej jednak za 10.000 kilogramów.